

Jack Bernstein

Život amerického Žida
v marxisticko-rasistickém Izraeli

Incognita

„Rád bych poděkoval Len Martinovi, který zpracoval moje poznámky a ústní vyprávění do formy této knížky. Bez jeho zasvěceného úsilí a stálého posilování by tato knížka nemohla vzniknout.“
Jack Bernstein

Autor této knihy, Jack Bernstein, je americký Žid, který emigroval z USA do zaslíbené země Izrael ihned po šestidenní válce v roce 1967. Po šestiletém pobytu, kdy se také oženil, se rozhodl k návratu do USA. Opustil navždy zemi, kterou nazývá marxistickou a rasistickou, bolestně odloučen od své ženy a dětí. V této knize odhaluje Bernstein šokující pravdy o tom, jak se Izrael stal zemí terorismu a násilí.
The Nootide Press

OBSAH

VÝZVA AUTORA SIONISTŮM.....	3
JSEM OBĚŤ SIONISTICKÉ PROPAGANDY	4
DVOJÍ OBČANSTVÍ.....	4
V „ŽIDOVSKÉM RÁJI“	4
KIBUC.....	4
MANŽELSTVÍ VYTVOŘILO VÁŽNÉ PROBLÉMY	5
ZROZENÍ POLITICKÉHO SIONISMU	6
SEFARDI DRUHOŘADÍ OBČANÉ	6
TŘI TVÁŘE IZRAELE	7
HOSPODÁŘSTVÍ IZRAELE.....	8
TURISTIKA V IZRAELI	9
NÁBOŽENSTVÍ	10
POVĚRA O „BOHEM VYVOLENÉM LIDU“	10
IZRAEL VYVOLÁVÁ NEKONEČNOU VÁLKU	11
IZRAELSKÝ ÚTOK NA AMERICKOU LOĎ „LIBERTY“	12
ALIANCE: MOSKVA - NEW YORK - TEL AVIV	14
INVAZE DO LIBANONU V ROCE 1982	16
SLABOST IZRAELSKÉ ARMÁDY	17
VAROVÁNÍ NA ADRESU AMERIČANŮ	17
ZLOČINNOST V IZRAELI.....	17
IZRAELSKÝ VOJENSKÝ PRŮMYSL	18
RASOVÁ POLITIKA V IZRAELI	19
KOMUNISMUS V IZRAELI.....	20
TERORISMUS A NÁSILÍ IZRAELE.....	21
LIKVIDACE OPOZICE	22
PŘED POHROMOU IZRAELE	22
SVOBODA NEBO OTROCTVÍ	25
ŘEŠENÍ JE V PŘESVĚDČOVÁNÍ LIDÍ.....	25
BUDOUCNOST SVATÉ ZEMĚ	26
VÝZVA K BOJI	26

VÝZVA AUTORA SIONISTŮM

Prozkoumejme tedy společně uvedená obvinění a nechme rozhodnout samotné národy světa, zda jsou pravdivá nebo nikoli. Pokud se však jako obvykle uchýlíte k pokřiku: „Lži, jen samé lži!“ a odmítnete polemizovat s mými obviněními, pak jen sami dokážete celému světu, že vše, co jsem napsal, je pravda.

Jack Bernstein

„V letech 1967-70 odešlo z USA do Izraele 50 tisíc amerických Židů. Všichni se vrátili, kromě marxistů a členů komunistické strany.“

Jsem americký Žid z rodu aškenaziů, který strávil prvních 25 let svého života v USA, v zemi, která dala všem Židům svobodu a možnost prosperity až do takového stupně, že část Židů (zvaní sionisté) úplně ovládla americký politický a ekonomický život.

Před vznikem státu Izrael v roce 1948 byli Židé ve světě v souladu se sionistickou propagandou přesvědčeni, že Izrael bude domovinou pro všechny Židy, útočištěm pro pronásledované, demokratickou zemí a naplněním biblického proroctví.

Pro porozumění všeho, co budu říkat, je nutné vědět, co je ve skutečnosti sionismus. Propaganda sionistů přesvědčila všechny Američany, že sionismus a judaismus jsou jedno a totéž, že jde o jedno náboženství. To je ale do nebe volající lež! Zatímco judaismus je náboženství, sionismus je politické hnutí vzniklé ve východní Evropě u aškenázských Židů, kteří byli po staletí hlavní silou v tvorbě a prosazování komunismu a socialismu. Konečným cílem sionistů je světovláda, snaha získat pod jednu sionistickou vládu opřenou o sionistické nadnárodní bankéře celý svět. Komunismus a socialismus jsou pouhé nástroje, které jim pomáhají tento cíl uskutečnit.

JSEM OBĚŤ SIONISTICKÉ PROPAGANDY

Po válce v roce 1967 jsme jako Židé byli naplněni hrdostí na naši „domovinu“, která se stala tak mocnou a úspěšnou. Kromě toho jsme ale také podlehli falešné propagandě, že Židé jsou v USA pronásledováni. Proto v letech 1967-70 odjelo z USA do Izraele 50 tisíc amerických Židů. Byl jsem jednou z obětí tohoto vyděračství. Uvěřil jsem falešné propagandě a domníval se, že v novém židovském státě budu mít lepší možnosti k uplatnění. Jako další vnadidlo působilo nadšení a chuť k budovatelské pomoci mým židovským kamarádům.

DVOJÍ OBČANSTVÍ

Jen Židům je v USA dovoleno být jak občanem Izraele, tak i jiných zemí, včetně USA. Americká vláda to povoluje. Zatímco italská Američané nemohou být občany jak USA tak Itálie, Němci nemohou být občany jak USA tak Německa, Egypťané nemohou být občany jak USA tak Egypta.... pouze židovští Američané mohou, co chtějí. Je to jen malý příklad toho, jak sionisté ovládají americkou vládu.

V „ŽIDOVSKÉM RÁJI“

Po příletu do Tel Avivu jsem odjel k rodině slečny Fawzie Daboul a její tety, na něž jsem měl adresu již z USA. Do této slečny jsem se zamiloval na první pohled a přejmenoval jsem ji na „Živu“. Byla to safardská Židovka z Iráku, která rovněž podlehla sionistické propagandě a vystěhovala se do Izraele. Pracovala jako kadeřnice.

KIBUC

Po této návštěvě jsem strávil šest měsíců v kibucu „Ein Hashofet“, v jedné ze 150 podobných komun, jaké existují po celém Izraeli. Všechny vznikly na územích zabavených palestinským Arabům. Jsou to zemědělské farmy doplňované průmyslovým podnikáním. Za nejdůležitější je třeba považovat, že tyto kibucy jsou zcela komunistickou myšlenkou, přinesenou do Izraele aškenázskými Židy z Polska a Ruska. Tito Židé jsou pak součástí svazku zvaného bolševici. Před Velkým říjnem představovali sílu připravující bolševickou revoluci v Rusku v roce 1917 a počátek světového komunismu. Vcelku musí být zdůrazněno, že aškenázští Židé komunisticko-socialistického (bolševického) směru, kteří migrovali do Izraele, od samého začátku jeho existence v roce 1948 uchopili jeho kontrolu a jako sionistické hnutí ovládali jeho vládu.

Až do roku 1967 byla většina pracujících v kibucech židovská. Po roce 1967 počali převažovat Arabové, velmi špatně placení a také dobrovolníci (brigádníci) ze zámoří. Židovští členové kibuců podléhají rovnostářství. Dostávají ošacení, jídlo a místo platu kapesné. Všechny zisky z prodeje produkce jdou do společné pokladny pro budoucí použití. Každý z těchto kibuců je spojen s jednou marxistickou stranou, směřující od socialismu k bezpodmínečnému komunismu.

Kibuc, ve kterém jsem pracoval, byl již komunistický. Přesto jsem byl velmi šťastný, když jsem ho mohl po několika měsících opustit, dokonce o dva měsíce dříve než bylo plánováno. Během této doby jsem si vzal za ženu Zivu, a to byl také jeden důvod, proč jsem po čtyřech měsících kibuc opustil.

MANŽELSTVÍ VYTVOŘILO VÁŽNÉ PROBLÉMY

Svatební obřad se konal v sefardické synagoze. Aškenázi, který se ožení se sefardem, upadá do nemilosti u aškenáziů, kteří vládou celým Izraelem.

Mocná sionistická propaganda přesvědčuje svět, že Žid je Žid, jedna rasa a jeden lid a že je to "Bohem vyvolený národ". Především je nutné vědět, že Židé nejsou jedna rasa a jeden lid.

Jsou dvě hlavní skupiny Židů – sefardi, pocházející ze Středního východu a z Afriky a aškenáziové z východní Evropy.

SEFARDI jsou starší skupinou a jsou to oni (pokud je to možné), kteří jsou popisováni v bibli, protože žijí v oblastech bibli zmíněných. Jsou rasově příbuzní s Araby, od nichž je dělí jen náboženství.

AŠKENÁZIOVÉ představují nyní ve světě 90 % Židů a mají jiný původ. V Povolží žili Chazaři, hunské plemeno, jejichž král se rozhodl přijmout některé nové náboženství. Přišli zástupci křesťanství, islámu a judaismu a přinesli své nauky. Chazaři si vybrali judaismus, ale nikoli z náboženských důvodů. Kdyby přijali islám, byli by ohrožováni mocným světem křesťanů a naopak – pokud by přijali křesťanství, byli by stejně ohrožováni světem islámským. Pro svoji bezpečnost a klid přijali judaismus. Nebyly to tedy důvody náboženské, ale politické a praktické.

Postupně před 13. stoletím byli Chazaři vytlačeni ze svých původních sídel a ustoupili na západ do Ruska a Polska. A tito Chazaři jsou známí aškenázští Židé. Protože judaismus pouze přijali, nejsou žádnými skutečnými Židy, v žádném případě rasovými nebo podle krve.

V průběhu historie se tito polští a ruští aškenázští Židé vyznačovali komunisticko-socialistickými myšlenkami a snažili se je rozšiřovat v těchto zemích. Po roce 1800 nacházíme značné množství těchto komunisticko-socialistických Židů v Německu, na Balkáně, a nakonec po celé Evropě. Pro svoje neustálé vměšování do sociálních a politických záležitostí Ruska, se stali objektem carské perzekuce. Tím začala jejich další migrace. Objevili se v Palestině, šli do střední a Latinské Ameriky a velké množství přišlo do USA.

ZROZENÍ POLITICKÉHO SIONISMU

V roce 1897 se konal ve švýcarské Basileji první Sionistických kongres. Na něm bylo rozhodnuto pracovat na zřízení židovského státu a nalézt zemi, kde by měl být vybudován.

Velká Británie nabídla sionistům zemi v Africe, ti však odmítli a ... žádali Palestinu.

Palestina byla v té době osídlena půl miliónem palestinských Arabů a také malým množstvím palestinských Židů, se kterými byli rasově spřízněni a žili s nimi v klidu a míru po staletí.

Po rozhodnutí sionistů začali evropští aškenázští Židé postupně migrovat do Palestiny. Přinášeli s sebou komunisticko-socialistickou orientaci a řada z nich byla dokonce typu radikálních bolševických komunistů, jejichž cílem je světovláda. Pokud někdo uvažuje o Židech, zvláště izraelských, vždy musí mít na paměti ohromný rozdíl mezi sefardskými a aškenázskými Židy. Jsou odlišní sociálně, politicky a hlavně rasově.

A nyní k Živě, sefardské Židovce a mně jako aškenázskému Židu a našemu životu v takzvané demokratické zemi izraelské.

SEFARDI DRUHOŘADÍ OBČANÉ

První tři roky našeho manželství jsme museli žít u Ziviny tety. Bylo to jednak pro naprostý nedostatek bytů v Izraeli, ale hlavně kvůli rasismu. Přidělování bytů má toto pořadí:

- přednost mají aškenáziové, kteří žili v Izraeli již více let;
- na druhém místě jsou aškenáziové z Evropy, zvláště pokud se oženili v Izraeli s aškenázskou Židovkou;
- třetí favorizovaná skupina jsou aškenáziové z USA, zvláště pokud se ožení s aškenázskou Židovkou narozenou v Izraeli;
- teprve po tomto pořadí mají jistou naději sefardi;
- na úplném konci pořadníku jsou islamisti, druzové a křesťané.

I pracovní příležitosti jsou rozděleny podle stejného pořadníku, aškenáziové dostávají vybraná místa, po nich následují teprve sefardi a islamisti, druzové a křesťané dostávají podřadná místa, většinou jsou ale nezaměstnaní.

Ačkoli jsem byl aškenázský Žid z USA, pro svou sefardskou manželku jsem byl zařazen na nejnižším místě v pořadí na byt. Zbavení práva na bydlení však byla až druhá zkušenost s rasismem v Izraeli. Od samého počátku jsem byl pronásledován urážkami, ačkoli američtí Židé jsou tolerováni.

Osud Izraele (tzn. aby přežil) závisí na darech amerických daňových poplatníků, na darech amerických Židů na prodeji bezcenných izraelských obligací v USA. Proto existuje u vládnoucí aškenázské elity vůči americkým Židům řevnivost a podezřívavost, ačkoli jsou také aškenáziové. Mnohokrát jsem slyšel: „Táhni domů“ (go home) nebo „Potřebujeme vaše peníze, ale vás ne“.

Přesto existuje skupina vítaných amerických Židů, vůči níž se postupuje uctivě. Jsou to američtí Židé - komunisté, strategové světového komunismu.

Z 50 tisíc Židů, kteří jako já odešli do Izraele v letech 1967-70, bylo 20% (10 tisíc) marxistů a většina z nich členy komunistické strany. Jen ti byli izraelskými představiteli vítání a upřednostnění v přidělování bytů, zaměstnání a v zajištění sociálních potřeb. Vedle příchozích z USA to bylo velké množství komunistů z Chile, Argentiny a Jižní Afriky, kteří podobně vítání přišli do Izraele.

Z 50 tisíc přistěhovalců do Izraele se během doby 80 % vrátilo do USA. Těch 20% co zůstalo, bylo marxisty nebo členy komunistické strany.

TŘI TVÁŘE IZRAELE

Již z toho, co bylo řečeno, musí být zřejmé, že Izrael je marxistická, komunistická a socialistická země. Ale Izrael má celkem tři tváře: komunistickou, fašistickou (vzhledem k častému používání slova "fašismus" při popisování fungování Izraele v této knize je zřejmé, že autor nechápe podstatu fašismu a naopak jej používá jako výraz pro nějakou formu zla či tyranie. pozn. kor.) a demokratickou.

Aškenázští Židé, kteří přišli do Izraele z Ruska, s sebou přinesli ideologii socialismu a komunismu, a také ji uvedli do praxe. Aškenázští Židé, kteří přišli do Izraele z Německa, i když sympatizují s komunismem a podporují ho, dávají přednost fašismu. Během druhé světové války spolupracovala elita aškenázských Židů v Německu s hitlerovským Gestapem (termín "spolupráce" lze v tomto případě pochopit jako ochotu Židů obětovat kohokoliv, jen aby si alespoň prozatím zachránili vlastní kůži; pozn. kor.) při pronásledování nižších tříd německých Židů a předávala je do koncentračních táborů. Nyní, žijíce v Izraeli, tato židovská sionistická elita vtiskla do izraelského života mnoho ze své staré praxe.

K vytvoření zdání, že v Izraeli je demokracie, existují volby do Knesetu (izraelský parlament). Tím ale také celá tzv. demokracie v Izraeli končí. Je úplně lhotejné, která strana vyhraje. Likud nebo Labor - sionistická elita vládne metodou diktatury, dávající přednost elitním klanům a naopak brutálně potlačuje nesouhlas.

V sionisticko-komunistickém schématu světovlády má Izrael roli neustálého podněcovatele problémů na Středním východě. Protože války jsou podstatnou součástí tohoto schématu, je přirozené, že mládež je od nejranějšího dětství cvičena psychicky i fyzicky pro válku.

KONKRÉTNĚ:

V Izraeli existuje mládežnická organizace „GADNA“. Jejími členy musí být studenti na všech vysokých a středních školách, chlapci i děvčata. Mají bojové khaki uniformy dokonce i při hrách – zbraně a představy války jsou hlavním tématem. I na pikniku – místo míčových her – se praktikují hry bojové se samopaly a útočnými zbraněmi včetně střelby.

Po absolvování vysoké či střední školy slouží všichni chlapci tři roky v armádě (dívky 2 roky) nebo 4 roky v námořnictvu či letectvu (dívky 3 roky). Z vojenské služby jsou vyňaty pouze malé skupiny ultra-ortodoxních náboženských Židů.

Po skončení základní vojenské služby se vstupuje do „Shin Bet“, ekvivalentu tajné policie. Potlačují a pronásledují každého, kdo jedná či mluví proti marxistické nadvládě sionistů v Izraeli.

V Izraeli musí všichni lidé nosit „Kennkarty“ zvané „Teudat Zehut“.

Jednou jsem si vyměnil kabát a zapomněl jsem si vzít kartu na cestu do Tel Avivu. Policista, který ji na mně požadoval, vysvětlení o zapomenutí nepřijal a odvezl mě na stanici. Službu konající důstojník mně oznámil, že za nenošení karty budu uvězněn na 16 dní.

Je to jeden z dokladů, že Izrael je policejní stát a nikoli demokratický.

HOSPODÁŘSTVÍ IZRAELE

Izrael by ekonomicky zkrachoval. To ovšem může být jen předpověď, neboť izraelská hospodářská struktura je založená na socialismu. Kdekoli stát a jeho občané spotřebují více peněz než činí hodnota zboží, které vyrobí, musí následovat hospodářský krach.

Pokud by nebylo hospodářské pomoci z USA, Izrael zkrachoval již před mnoha lety. Izrael je „stát blahobytu“ – to v každém slova smyslu – neboť je to přednostní jímáč blahobytu amerického.

Zatímco americký farmář, malý obchodník a dělník bojují o svoje živobytí, americká vláda ovládaná sionisty drancuje kapsy a měšce amerických daňových poplatníků za účelem podpory izraelské socialistické ekonomie a válečného stroje.

Protože izraelská vláda a favorizovaní sionisté dobře ví, že sionistická nadvláda v USA zabezpečuje masivní přísun peněz z Ameriky, utrácí peníze jako opilí námořníci. Taková praxe však vede k inflaci a k případnému hospodářskému zhroucení.

Srovnání Izraele s opilým námořníkem je možná nespravedlivé vůči námořníkovi. Ten utrácí svoje vlastní peníze - Izrael ale utrácí peníze americké, nikoliv svoje.

I když je „stát blahobytu“, jehož přežití závisí jen na americké pomoci, jede z kopce. V roce 1982 činila inflace v Izraeli 130 %. V roce 1983 již 200% a v roce 1984 přes 400%. To znamená, že karbanátek, který stál 1 dolar, stojí nyní 5 dolarů. Historie učí, že stát, který zabředne do hospodářských problémů jako Izrael, těžko odvrací ekonomický kolaps.

Pouze s obrovským zvýšením americké finanční pomoci může být ekonomický kolaps odvrácen, přesto i takové řešení je jen dočasné. Přes zničující vliv socialismu na ekonomii, za určitých okolností by mohl být v zemi připraven sociální program na pomoc jejímu lidu. To je ale možné jen v zemi, která má dostatečné vlastní finanční zdroje, kde jsou občané hluboce nábožensky myslící a se smyslem pro vzájemnou pomoc. Nic takového v Izraeli neexistuje.

Dokonce i v zemi, kde by takové podmínky byly ideální, zůstává nebezpečí v následující možnosti. Jestliže totiž vláda převážně dbá na požadavky svých občanů, mnoho z nich ztratí smysl pro radost z tvrdé práce a země se zhýčkanými občany může být lehce dobytá.

TURISTIKA V IZRAELI

Turistika představuje jeden z hlavních příjmů Izraele. Největší skupiny turistů příjíždějí z USA a jsou to američtí křesťané, kteří navštěvují svatá místa a chtějí vidět zemi „Bohem vyvoleného lidu“. Tito křesťané se pak vracejí s posílenou náboženskou horlivostí. Z těchto důvodů jsou v Izraeli turisté jak Židé, tak pohané pečlivě střeženi, aby nevybočili z cesty a nepodařilo se jim zahlédnout špinavou tvář Izraele, skutečný Izrael. Stejně jako v sovětském Rusku a ostatních komunistických státech jsou návštěvníci v Izraeli pečlivě drženi na plánovaných a hlídaných trasách. Ukazují se jim náboženská místa, university, zahrady a sady, technické vymoženosti a pro povzbuzení sympatií také Muzeum genocidy.

Hodně daleko od očí turistů musí zůstat ghetta, věznice s politickými vězni, většinou Arabů a sefardskými Židy, objekty nehumánních forem mučení. Turisté také nemusí vidět široce rozprostřenou síť zločinu, korupce a spolupráce mezi organizovaným zločinem na jedné straně a vládou a policejními úředníky na straně druhé. Turisté se nemusí poučit o skutečném vnitřním chodu izraelské marxisticko-fašistické vládní mašinérie ani o izraelském rasismu.

Potkal jsem jednoho amerického turistu, který se rozplýval dojmy z krásných náboženských zážitků, které se mu dostaly v Izraeli-svaté zemi. Řekl jsem mu tehdy: „Zkuste dát nějakému izraelskému Židovi Bibli a hned uvidíte, kolik náboženství a náboženské svobody je v Izraeli. Pokud by vás viděl policista, budete ihned uvězněn.“

Co se týká Muzea genocidy, nemohu než komentovat: 1) Genocida Židů za II. Světové války by nebyla možná, pokud by vedení sionistů nekolaborovalo s nacisty. 2) Pokud by světoví sionisté nepřesvědčovali různé vlády, aby odmítly přijmout německé Židy. Sionisté v USA přesvědčovali prezidenta Roosevelta, aby zavřel dveře a nedovolil židovským uprchlíkům vstup do Ameriky, když ještě byla před válkou možnost opustit Německo.

Bohužel mnoho lidí, včetně Židů, je informováno o genocidě pouze podle sionistických propagandistů, ale nikoli o sionistických požadavcích (soudě podle šíření pohádky o „genocidě“ se to pravděpodobně týká i autora; pozn. kor.).

NÁBOŽENSTVÍ

Po zemi, kde se nyní rozkládá stát Izrael, dříve Palestina, chodil kdysi Mojžíš, Kristus a Mohamed. Stará Palestina byla místem mnoha náboženských míst. Proto se oprávněně nazývala „Svatá země“. Mohlo by se zdát, že Izrael, dříve Palestina, přejal tento svatý vzduch jako dědic.

Když palestinští mohamedáni a palestinští Židé obsadili Palestinu, bylo tu skutečně náboženské klima. Jakmile však sionisté okupovali tuto oblast a zřídili stát Izrael, vznikl tu jeden z nejhříšnějších národů na světě, neboť pouze 5 % izraelských Židů uznává náboženství. Je pozoruhodné, že ti, kdož jsou nejsilněji nábožensky cítící – mohamedánští Arabové a arabští křesťané – tvoří uvnitř Izraele malou menšinu.

Izraelské zákony potlačují všechna náboženství. Izrael je absolutně ateistický stát. Ze zákona je izraelským Židům zakázáno nejen přijmout jiné náboženství, ale přijmout jakékoli - pokud jde o ateisty nebo humanisty.

Křesťanům je dovoleno provozovat kult jen v chrámech, pokud kněz nebo kdokoli mluví o nauce Bible mimo chrámový prostor, hrozí mu rozsudek pěti let vězení. Stejných pět let vězení hrozí komukoli, kdo by dal izraelskému Židovi Bibli nebo jinou tiskovinu. Dokonce je trestný i pouhý akt dobrotivosti či laskavosti křesťana vůči Židovi (jako jsou dárky), neboť může být vykládán jako pokus o konverzi Žida na křesťanství a rovněž může být trestán pětiletým vězením.

Stejným způsobem jsou ohrožení i stoupenci islámské víry, kteří z dobroty a laskavosti dají Židovi nějaký dárek. Může opět následovat pětileté vězení. Vystupování náboženských Židů je posuzováno od vládnoucích sionistů s krajní nedůtklivostí. Světová veřejnost, Židé i nežidé, se domnívá, že Izrael je země, kde Židé mohou vyznávat své náboženství bez pronásledování. Proto sionisté neriskují potlačování judaismu z obav před narůstajícími obavami světové veřejnosti. Proto jen tolerují náboženskou praxi malé menšiny judaistických Židů v Izraeli.

POVĚRA O „BOHEM VYVOLENÉM LIDU“

Američané spolu s lidmi na celém světě jsou přesvědčováni, že Židé jsou „Bohem vyvolený národ“. Tento mýtus začala malá skupina Židů. Někteří předáci vytrhli z Bible určité citáty a vyložili je v tom smyslu, že je Bůh považuje za „vyvolený lid“. Není ale podivné, že to jsou nenáboženští Židé, kteří se prohlašují za „Bohem vyvolený lid“? Jsou to ateističtí a nevěřící Židé, kteří si uzurpují tuto čest. Heslo „Jsme Bohem vyvolený národ“ následují sionisticko-marxističtí aškenázští Židé, kteří si vybrali judaismus z politických důvodů a kteří nemají a ani nemohou mít kapku krve biblických Židů.

Jeden nábožný Žid řekl správně: „Kdysi jsme my, Židé, byli vybráni Bohem jako jeho hlasatelé. Ale je tomu již dávno, co jsme toto právo ztratili“. Kdokoli četl Bibli s otevřenou hlavou, zjistí, že Bůh poskytl Židům z oněch dob určitou náklonnost. Ale toto bylo provedeno ve formě smlouvy. Součástí této smlouvy byly podmínky, které Bůh požadoval dodržovat od Židů. Ale Židé tyto podmínky časem porušili a tím zrušili i samotnou smlouvu. Odvrhli Boha a vrátili se k uctívání mamonu, zlatého telete. Nemusíme být ani biblickými specialisty, abychom zjistili, že již pradávno ztratili právo být Bohem vyvoleným lidem dokonce i skuteční Židé.

Pro srovnání – stupně, na kterých tři velké náboženské skupiny praktikují svou víru, lze dělit takto:

Judaismus – nejslabší skupiny, málo Židů, ať sefardů či aškenáziů, je náboženských. Platí to jak pro USA, tak pro Izrael i zbytek světa.

Křesťanství – ztratilo na svém vlivu vměšováním a infiltrací židovství (zejména v USA), po kterém následovala zmatečnost a hašteření mezi jednotlivými křesťanskými denominacemi. Výsledkem byla vlažnost až netečnost většiny křesťanů k jejich náboženství. Existují přesvědčivé důkazy, že to byli Židé, nebo některé z jejich spolků, kteří jsou původci a autory mnoha křesťanských denominací, a tím i vlády nad celou doktrínou.

Islám – Muslimové jsou ze všech tří skupin nejvřelejší ve své náboženské víře.

Takzvaná judeo-křesťanská etika, o které slyšíme mnoho zejména v USA, není nic jiného než legrace pro zasmání – výsledek intenzivní sionistické propagační kampaně. Nakonec bych rád dodal, co k celému mýtu o „Bohem vyvoleném lidu“ říká sám Bůh: „Střežte se těch, kteří sami sebe nazývají Židy, oni jimi ale nejsou, neboť lžou“.

Mohou být aškenázští Židé oním lidem, o kterém mluví Bible?

IZRAEL VYVOLÁVÁ NEKONEČNOU VÁLKU

Ve Svaté zemi by měl vládnout stále mír. Místo toho jsme svědky stálých válek a dalších příprav na ně.

Izraelská armáda je co do síly na čtvrtém místě na světě. Jde nejen o počty letadel, tanků a dalších bojových zařízení včetně nejnovějších plánů – to vše totiž nedělá izraelskou armádu dosti silnou. V této armádě se totiž objevila vážná slabina.

Před objasněním slabosti izraelské armády si krátce zopakujeme každou z těchto válek, do které se Izrael zapletl – v průměru každých 8 let od vzniku státu v roce 1948.

Válka 1948 – hned po založení státu Izrael, kterým se prohlásil sám, Palestinci a ostatní Arabové napadli izraelskou armádu, která byla tehdy zformována pouze z teroristických skupin Irgun a Stern. Palestinci chtěli v této válce získat zpět svoje domovy, které jim sionisté pomocí vražd a terorismu konfiskovali. Palestinci však byli lidem mírumilovným, neznalým válek a vojenského řemesla, zatímco aškenázští Židé přišli z Ruska, Polska a Německa měli ve vedení války znalosti.

Nato získali sionisté velké množství zbraní z USA a komunistických zemí, které do této oblasti ilegálně dostali, Arabové byli poraženi a Izrael dobyl další palestinská území.

Válka 1956 – Egypt byl vlastníkem území, kterým vedl Suezský kanál. Egyptský prezident Nasir vyhlásil, že převezme správu tohoto kanálu od Anglie. To se britské koloniální mocnosti značně dotklo, a proto s Francií a Izraelem hodlala Egypt napadnout. S Egyptem však blízce spřízněn – vystoupil americký prezident Eisenhower a nařídil Anglii, Francii a Izraeli zastavení války. V tomto čase byly USA vojensky dost silné na to, aby podpořily Eisenhowerův rozkaz, takže Anglie, Francie i Izrael se stáhly. Bylo to jen jednou v průběhu americko-izraelských vztahů, kdy americký prezident dal přednost zájmům USA před zájmy izraelskými.

Válka 1967 – narůstající napětí mezi Egyptem a Izraelem ohledně území Sinaje a Gazy, ležícího na hranicích obou zemí, hrozilo válkou. SSSR se ve snaze pomoci Izraeli uchýlil ke lsti: Sovětští diplomaté sdělili prezidentu Nasirovi, že hrozí válka, ale nikoli přímý útok ze strany Izraele. Pak sovětští diplomaté řekli izraelským představitelům, že hrozí válka, a proto je nutné přejít do útoku. Tento věrolomný počín umožnil Izraeli útok na Egypt, který nebyl v plné pohotovosti a dovolil zničit jeho vojenskou sílu během šesti dnů.

Cílem izraelského vedení byla okupace celého území mezi řekami Nilem a Eufratem. Kromě Sinaje a Gazy, které hodlal získat od Egypta jako kořist během války, měl Izrael v úmyslu okupovat také západní břeh Jordánu, který patřil Jordánsku a Golanské výšiny, patřící Sýrii. Aby v těchto požadavcích dosáhl úspěchu, sáhl Izrael ve válce v roce 1967 k úskočné lsti. Izrael disponoval technickým zařízením umožňujícím zachytit rádiové zprávy, jejich změnu a opětovné odeslání na požadované území. Během války prováděl Izrael odchyt zpráv, jejich změnu a opětovné odeslání na požadované území. Během války změnil Izrael zprávy z Egypta do Jordánska a Sýrie a klamně přinutil obě země vstoupit do války. Arabské země byly poraženy a Izrael učinil velký krok k dobytí a okupaci Golanských výšin a západního břehu Jordánu, právě tak jako Sinaje a Gazy.

Ačkoli izraelský útok na Egypt i v roce 1967 je nazýván šestidenní válkou, ve skutečnosti o válku nešlo a těžko tak může být nazývána. Egypt jako nejmocnější arabská země neměl v tomto čase žádnou šanci bojovat. Úskoky ze strany SSSR a Izraele, jak byly vysvětleny, učinily z tzv. války v roce 1967 pouhé lstivé jednání teroristů, čímž jsou Sověti i Izraelci proslulí.

IZRAELSKÝ ÚTOK NA AMERICKOU LOĎ „LIBERTY“

Během války roku 1967 došlo k nejtroufalejšímu pokusu o zradu a klam. Byl to útok na americkou loď U.S. Liberty ze strany tzv. přítele USA, Izraele.

Za izraelského lstivého útoku na Egypt křížovala americká hlídková loď U.S. Liberty u pobřeží Izraele za účelem odposlechu útoku. Izraelští předáci zpozorovali, že U.S. Liberty při uskutečňování odposlechu zaregistrovala zrádné jednání Izraelců. Rozhodli se proto tento důkaz sprovodit ze světa. Izraelská letadla a torpédové čluny U.S. Liberty napadly s jasným cílem ji potopit. Pokud by se to podařilo, důkazy by byly zničeny. Izrael by naopak mohl obvinít Egypt z útoku a sionisty ovládaný tisk a masmédiá v USA by vydávaly lež za pravdu s cílem poštvat americký lid proti Egyptu. Ale naštěstí to dopadlo jinak. Hrdinské jednání posádky Liberty umožnilo udržet loď nad vodou. Izrael neuspěl ve zrádném jednání proti svému spojenci, proti USA, ale během útoku Izraelci zabili 34 členů posádky a dalších 171 zranili.

Izrael tvrdil, že útok na U.S. Liberty byl způsoben mylným určením cíle. Ale podle svědectví všech členů posádky a z dalších důkazů vyplynulo, že izraelský útok byl úmyslný. Všechna fakta o útoku na loď Liberty byla sionisty kontrolovanými masovými prostředky v USA prostě zamlčena. Vše, co sionisté řekli americkému lidu, bylo jen to, že Izrael potopil americkou loď, ale že se tak stalo omylem. Vyšetřování americké vlády bylo potlačeno a věc rychle zapomenuta.

Je to neuvěřitelný příklad naprostého vlivu sionistů na americkou vládu.

Zamlžení celé skandální aféry americkou vládou by bylo stěží možné, kdyby tisk a ostatní masové prostředky plně informovaly o skutečnostech. Je to další příklad moci sionistů na tisk v USA a schopnost zamlčet nebo přerušit důležité zprávy.

Válka 1973 – Věrolomnosti ze strany Sovětů a Izraele, které umožnily zisky ve válce v roce 1967, rozhořčily arabské země, jež začaly ihned vlastní vyzbrojování s úmyslem odvety za lstivé jednání Izraele a s cílem získat zpět ztracená území. V roce 1973 byly již připraveny. Ačkoli řada arabských zemí byla dobře vyzbrojena, vedla mnoho pokusů o mírové řešení jednáním s Izraelem. Ten si však byl natolik jist podporou svých sionistických souputníků v USA, že ani nepochyboval o plné podpoře americké vlády. Proto izraelské vedení setrvalo i nadále na válečném postoji a odmítalo mírová řešení. Vzhledem k beznadějnosti dalších jednání napadl Egypt spolu se Sýrií, Jordánskem a Irákem Izrael – a dosáhl vítězství. Američtí sionisté, pozorující možnost úplné porážky Izraele, napjaly svoje síly a americká vláda (opět zcela poslušná svým sionistickým pánům) začala jednat. Do Izraele bylo přepravováno urychleně ohromné množství vojenské techniky leteckým mostem, placeným americkými daňovými poplatníky, s cílem rychle postavit na nohy otrěsenou izraelskou vojenskou sílu.

Tato podpora umožnila Izraeli otočit kartu a strhnout vítězství na svou stranu.

Izrael byl zachráněn, ale za cenu tak masivní vojenské podpory, že dokonce samotná americká armáda byla v této době vojensky oslabena. Vliv sionistů na americké vládní činitele je tak silný, že dokonce byla uvedena do pohotovosti i 82. paradestní divize ve Ft. Bragg, N.C. i americké jednotky v Německu, aby mohly být v případě potřeby vyslány na pomoc Izraeli.

Je velmi smutné, že na oltář sionistické moci v USA je americká vláda kdykoli ochotna položit jako oběť životy amerických vojáků, jen aby byl zachráněn sionisticko-marxistický Izrael.

Mladí muži sloužící v americké armádě, jejich rodiče, bratři a sestry a rodiny jsou nevědomky zavlékáni do víru nekonečných válek vedených Izraelem, neboť pokud bude nutné zachránit Izrael při některé z jeho agresí, americká vláda, škrčená sionisty, vyšle tyto mladé muže do války – a oni nebudou mít jinou možnost než bojovat na straně sionisticko-marxistického státu Izrael.

Pokud američtí vojáci budou v budoucnu umírat ve válce na Středním východě, musíte vědět, že odpovědnost padá pouze na sionistické Židy v USA i na slabé politiky ve Washingtonu, kteří jsou pouhými loutkami v rukou svých sionistických pánů.

ALIANCE: MOSKVA – NEW YORK – TEL AVIV

V této otázce je nutné nejprve podrobnější vysvětlení. Izrael a SSSR jsou ideologičtí přátelé a spojenci – oba vyznávají Karla Marxe, jsou tedy oba komunisticko-socialistické země. Sověti ale dodávají vojenskou výzbroj Arabům – nepřátelům Izraele. Naopak nepřítel SSSR, Spojené státy, dodávají zbraně Izraeli. Pro pochopení lstí a podvodů, kterých jsou schopni sionističtí bolševici a pro pochopení všech věrolomností, jak se odehrály před a během války 1973, je nutné vysvětlit funkci trojúhelníku Moskva-New York-Tel Aviv. K tomu musíme jít hlouběji do historie.

V roce 1831 začala masivní migrace ruských Židů do USA. Mnozí z nich byli již komunističtí Židé a největší část z těchto židovských bolševiků se usadila v New Yorku, takže postupně se vžilo rčení, že New York je Moskva na Hudsonu.

Historici mnohokrát zdůrazňovali a podpořili fakta, že rozhodnutí týkající se světové komunistické politiky nepochází z Moskvy ale z New Yorku! To ovšem není tak podstatné jako nepochybná skutečnost, že existují těsné vazby mezi sionistickými bolševiky v New Yorku se svými bolševickými souvěrci v Moskvě a se sionistickými bolševiky, kteří vládou Izraeli.

Sionistická moc nad americkou vládou ve Washingtonu pochází od sionistických bolševiků koncentrovaných převážně v New Yorku – síť, jejíž vliv na ekonomické a politické záležitosti se netýká jen federální vlády, ale působí také na vlády jednotlivých států USA a dokonce i na krajská a okresní města. Tato moc, zasahující celé Spojené státy, vytváří z New Yorku sloup, na kterém spočívá celá aliance New York-Moskva-Tel Aviv s ohromným vlivem na světovou komunistickou politiku.

Při zpětném pohledu na válku v roce 1973 mnoho lidí, i Arabů, zastává toto stanovisko: SSSR poskytnutím vojenské pomoci Egyptu a dalším arabským zemím podpořoval ve válce Araby. Takové přesvědčení je zcela falešné a nesprávné! K porozumění tohoto podvodu, uskutečněného jak Sověty, tak Izraelem, je třeba znát podstatu paktu mezi Goldou Meirovou, J.V.Stalinem a Kaganovičem.

G. Meirová se narodila v Rusku, vyrůstala v Milwaukee, Wisconsinu v USA a roku 1921 odešla do Izraele. V roce 1949 se stala prvním vyslancem Izraele v SSSR. V této funkci se v Moskvě G. Meirová, bolševická Židovka, spojila s dvěma zástupci sovětské moci: Kaganovičem, Židem a Stalinem, který se oženil s Židovkou (Stalin byl minimálně položid po otci; pozn. kor.). Všichni tři uzavřeli řadu tajných dohod označovaných jako pakt. Izraelská strana se do budoucna zavázala že:

- Izrael nedovolí žádné západní mocnosti, zejména Spojeným státům, zřídit na izraelském území jakoukoli vojenskou základnu.
- Izrael zaručí nerušenou a svobodnou funkci komunistické strany (oficiální).
- Izrael neučiní žádné dohody k vyřešení palestinského problému.
- Izrael ovlivní světové Židy, zejména americké, aby západní mocnosti přijaly politiku preferování Izraele vůči Arabům
- Izrael bude dále pokračovat ve své marxistické ekonomice a zabrání jakýmkoli snahám o soukromé podnikání.

Sovětská strana se do budoucna zavázala, že:

- SSSR bude formovat svojí proarabskou politiku pouze jako kamufláž tím, že poskytovaná pomoc Arabům nebude nikdy dostatečná natolik, aby jim umožnila zničit Izrael.

- Sověti otevřou dveře v jimi kontrolovaných státech pro židovskou emigraci do Izraele. Pokud by to nedostačovalo, pak umožní emigraci i samotný SSSR.
- SSSR bude absolutně a bezpodmínečně zaručovat existenci a bezpečnost Izraele.

Obě strany si budou v budoucnu vyměňovat zpravodajské informace.

Z hlediska hlavních bodů tohoto paktu i časových termínů jsme mohli pozorovat a můžeme vidět i nyní, že smyslem SSSR a sionisticko-marxistického Izraele je vyloučit mírové urovnání mezi arabskými zeměmi a Izraelem tak dlouho, dokud všechny arabské země nebudou donuceny přijmout socialismus pod sovětskými vedením.

V průběhu války 1973 jsme viděli v praxi uplatněnou tuto dohodu, zejména v té části, kde SSSR sice pomáhá Arabům, ale nikdy tak dostatečně, aby mohli porazit Izrael. Při plánování války 1967 si byl Izrael plně vědom, že arabské státy s ním sousedící dostávají sice sovětskou vojenskou pomoc, ale že je to pomoc od přítele Izraele. Díky paktu G. Meirové se Stalinem a Kaganovičem si izraelské vedení bylo jisté, že SSSR nepomůže Arabům natolik, aby Izrael porazili a na druhé straně věděli, že hlavním cílem SSSR je dostat oslabené arabské státy do pasti a na cestu k sovětskému socialismu. Právě tak si byli jisti, že američtí sionisté ovládající vládu zajistí dostatečný přísun zbraní, aby byl arabský nápor zastaven. Byli si jisti i dalšími zálohami.

Když začala válka 1973, Egypt, Jordánsko, Sýrie a Irák náhle překvapily Izrael svojí zlepšenou bojovou schopností. Egypťská armáda při nutnosti proniknout na izraelské území stála před takřka nemožným úkolem. Především před ní byla vodní překážka, kterou představoval Suezský kanál, který by musela překročit. Pak by ji čekala vysoký val z jemného písku navršený izraelskou armádou. Za tímto valem by ji čekala třetí bariéra v podobě izraelských opevnění, která byla mnohem důkladnější než Maginotova linie, která měla chránit Francii před německým vpádem. A přesto se stalo neuvěřitelné skutečností – díky chytrosti a hrdinství egypťské armády byl Suez překročen, byl dobyt písčítý val a prolomeny složité opevňovací systémy za ním a to vše během několika hodin.

Izrael byl vážně ohrožen, neměl další možnosti obrany, Arabové jasně ve válce vítězili.

Ale jak bylo již dříve naplánováno: v případě potřeby se ihned utvořil letecký most z USA dodávající ohromné množství munice a zbraní do Izraele. Jak již bylo zmíněno, byla uvedena do pohotovosti paradivize ve Ft.Bragg připravena být v případě potřeby ihned odeslána na pomoc Izraeli.

Naštěstí pro Ameriku nebyly tyto jednotky zapotřebí k záchraně Izraele. Dodatečná vojenská pomoc stačila. Nicméně spojené arabské síly byly již schopny zastavit Izrael v pokusech o ukořistění dalších území mezi Nilem a Eufratem. Egypt nadto získal zpět Sinajský poloostrov. K dalšímu vítězství lze přičíst diplomatickou prohru SSSR. Egypťský prezident Sadat rozpoznal, že SSSR nemá v žádném případě v úmyslu pomoci Arabům vyhrát válku, rozpoznal, že určitá a omezená vojenská pomoc má za cíl chytit pouze Egypt do sovětské pasti. Rozhořčen poznáním o existenci paktu nemilosrdně vyhnal ze země všechny sovětské poradce, civilní techniky a obrátil se k SSSR úplně zády.

INVAZE DO LIBANONU V ROCE 1982

V Izraeli začalo být mnoho Židů unaveno nekonečnými válkami a chtěli mír. Byla to nadále jen komunistická sekce, která si přála další války. Bohužel, jsou to stále tyto komunisté, kteří stojí v čele Izraele.

Útok Izraele na Libanon v roce 1982 dále rozdělil židovské obyvatelstvo Izraele - nastalo dokončení rozkolu i mezi samotnými militantními sionistickými Židy.

Hlavní důvod k útoku na Libanon byl formulován izraelskými předáky jako nutnost zničit palestinskou armádu (OOP) a zastavit tak její teroristické útoky do Izraele. Mnoho Izraelců, obávajících se promluvit, vědělo, že tento důvod je falešný. OOP ve snaze dosáhnout míru s Izraelem zastavilo na 11 měsíců jakékoli útoky na Izrael. Skutečné důvody Izraelského útoku na Libanon byly jiné:

1) Hlavním cílem izraelských sionisticko-marxistických předáků je vést nekonečnou válku. Útok na Libanon byl pouze další fází izraelské agresivní politiky.

2) Voda je na Blízkém východě vzácná, zvláště v Izraeli. Od svého vzniku Izrael požadoval vody řeky Litany pro svoje potřeby. Toho však mohl dosáhnout pouze válkou a vojenskou kořistí.

Izraelští předáci a obyvatelstvo byli přesvědčeni, že válka potrvá pouze několik dní, že bude vítězná. Ale Palestinci a ostatní Arabové bojovali neobyčejně houževnatě proti izraelským agresorům, kteří měli mnohem lepší a silnější výzbroj. Když přešly měsíce, aniž by se dostavilo izraelské vítězství, a když stále více izraelských vojáků bylo převáženo domů k pohřbu, začal narůstat odpor k této válce. V samotné izraelské armádě mnoho příslušníků odmítalo vykonávat rozkazy, neboť mnohdy znamenaly pouhé vraždění civilního obyvatelstva.

Smrt 250 amerických námořníků sloužících v Libanonu měla posloužit jako blamáž Arabů. Sionistická masová média v USA se pokoušela tento incident v tomto smyslu rozšiřovat. Incident nebyl nikdy dokázán. Naopak věrohodné informace přicházející z Libanonu ukazovaly, že teroristický čin byl naplánován v Izraeli činiteli v Mossadu. V takovém případě je nepodstatné, kdo tento příkaz vykonal - rozhodující je, že to byli Izraelci, kteří jej naplánovali a objednali. Je zcela běžnou praxí u sionistických marxistů akci naplánovat a samotnou špinavou práci nechat vykonat někoho druhého.

Při koncipování útoku na americkou vojenskou základnu izraelští jestřábi předpokládali, že útok obrátí Američany proti Arabům, a že USA budou dále zavlečeny do války spolu s další vojenskou pomocí Izraeli. Naštěstí Američané do této pasti nepadli.

Velmi dobrý příklad, jak sionisté vykonávají teroristické činy se záměrem diskreditovat někoho jiného, je tzv. Lavonova aféra. V roce 1954 skupina izraelských agentů zahájila sérii bombových atentátů proti americkým institucím v Egyptě, nevylímaje ani samotné velvyslanectví. Očekávali, že to bude Egypt, na jehož hlavu spadne obvinění z atentátů a tím dojde k narušení vztahů s USA. Naštěstí Egypťané chytili při kladení bomb izraelské agenty a celé spiknutí vyvolané Izraelem bylo prozrazeno.

Mnoho Američanů dodnes neví o zrádné podstatě Lavonovy aféry, neboť sionisty kontrolovaný tisk ji zamlčuje, právě tak jako zamlčel fakta o útoku na loď U.S. Liberty.

Kdy vyvolá Izrael další válku – 1986 nebo 1990? Je obtížné předpovídat, ale je jisté, že další vyvolat hodlá – pokud však americký lid nepozná dříve pravdu o sionisticko-marxistickém Izraeli a nezastaví ruce politiků ve Washingtonu svázané americkými sionisty a nezastaví používání peněz amerických daňových poplatníků k financování izraelské válečné mašinérie.

SLABOST IZRAELSKÉ ARMÁDY

Není pochyb o tom, že Izrael disponuje mocnou armádou. Je to ale lidský faktor, který začíná představovat vážnou slabinu:

Protože Izrael vede nekonečnou válku a stále další připravuje, mládež z Izraele odchází nebo vyhledává stále více cesty, jak uniknout vojenské službě. Izraelská armáda má již takový nedostatek vojáků, že přijímá i homosexuály, kterých má Izrael neobyčejný nadbytek. V roce 1976 při vyšetřování před Knesetem prohlásila řada vyšetřovaných důstojníků, že pokud nebudou přijímáni homosexuálové, nebude armáda schopna plnit svoje úkoly. Dále Izrael zahájil doplňování armády zahraničními placenými žoldáky odkudkoli.

Další oslabení spočívá v narůstajících rozporech a nevraživostí mezi aškenázskými a sefardskými Židy v armádě, kde rovněž vládne rasismus. Skoro všichni důstojníci jsou jen aškenáziové, zatímco v nižších hodnostech, které musí skutečně bojovat, bývají sefardi. Aškenáziové zachází se sefardy jako s othranci a čeledíny a jejich vzpoura je naprosto možná.

VAROVÁNÍ NA ADRESU AMERIČANŮ

Sionističtí marxisté vládoucí v Izraeli a marxističtí sionisté v USA se budou dále snažit zatáhnout Ameriku do války na straně Izraele (viz Irák; pozn. kor.). Ale již smrt 250 amerických námořníků v Libanonu zkravila ruce izraelských a amerických sionistů. Pokud si většina Američanů neuvědomí pravdu o sionisticko-marxistickém Izraeli, můžeme si být jisti, že dříve či později tito ateisté, prohlašující se za „Bohem vyvolený národ“, zapletou USA do války proti Arabům, ačkoli to byli v minulosti přátelé Ameriky.

Ještě mnoho Američanů zemře, protože chytří a vražední sionisté jsou již nyní odpovědní za zavlečení USA do 1. a 2. světové války, do války v Koreji i do vietnamské války.

Zatímco nadnárodní sionističtí bankéři a další sionističtí Židé budou počítat zisky z těchto válek, americké rodiny budou oplakávat svoje blízké.

ZLOČINNOST V IZRAELI

Ačkoli se Izrael rozkládá na území, kudy kdysi chodili Mojžíš, Kristus a Mohamed, je to země, kde 95 % Židů jsou naprostí ateisté nebo sekulární humanisté, kteří v žádném případě nedodrží deset biblických přikázání ani jiná omezení hříšného lidského chování.

Když sionističtí bolševici uchopili moc ve Svaté zemi, byly do této země zároveň zavlečeny všechny druhy hříchů. Během neobyčejně krátké doby obrátili tuto zem na novodobou sodomu. Zavedli obchod s drogami, požívání drog, ilegální obchod se zbraněmi, prostituci, hazardní herny, vraždy, vyděračství, pojišťovací podvody, vynucené daně gangsterům, lichvu, korupci vládních a policejních úředníků a opovržení prací. Izrael má vysoce organizovaný zločinecký syndikát, jehož ústředí se nalézá v Bat-Yamu poblíž Tel Avivu. Mnoho členů tohoto syndikátu jsou bývalí vojáci izraelské armády a jsou dokonale trénováni v používání zbraní, výbušnin a vražd. Zločinecký syndikát může pracovat prakticky oficiálně, neboť díky korupci vládních a policejních míst jsou s ním spojeny i nejvyšší úřady. Mnoho policejních a vládních pracovníků je tímto syndikátem placeno a jsou aktivně zapojeni do zločineckých organizací. Průměrný Američan o něčem podobném neslyšel nikdy ani slovo, ačkoli je to skutečná tvář Izraele. Sionisty kontrolovaný rozhlas, televize a tisk udržuje důsledné mlčení o této podobě Izraele. Ale v hebrejsky psaných novinách byly před několika lety články na první straně, uvádějící běžně tyto skutečnosti. Co italské mafii trvalo 40 let, to uskutečnila izraelská mafie během pouhých pěti let. Vyvinula největší ilegální obchod s drogami na Blízkém východě a rozprostřela svojí obchodní síť v Německu a po celých USA.

Vyjma malé skupiny náboženských Židů, kteří cítí citové vazby k místům, kde žijí a s výjimkou nejhudších Židů, kteří si nemohou dovolit odjet, všichni dospělí Židé hodlají tuto zemi opustit. Hlavním důvodem je její zločinecká hříšnost.

IZRAELSKÝ VOJENSKÝ PRŮMYSL

Protože terorismus, násilí a války jsou hlavním způsobem života v Izraeli, je přirozené, že výroba vojenských zařízení a zbraní se stala hlavní izraelskou průmyslovou produkcí a vývozním artiklem.

Během několika prvních let existence Izraele byly zbraně dodávány z USA a komunistických zemí. Postupně ale s pomocí USA rozvinul Izrael vlastní průmyslovou výrobu zbraní a vojenských zařízení.

V americké zahraniční politice platí zásada - Izrael je první! Tato politika však postupně rozvrátila vlastní americkou ekonomii.

Místo aby Izrael kooperoval s americkými firmami na výrobě určitých vojenských materiálů a poskytoval možnost zaměstnání americkým dělníkům, tak si za americké peníze zřídil vlastní továrny, ve kterých produkuje a nadto ještě americké licence a celá technická dokumentace a strojový park byly rovněž předány ve formě daru. Nejde o hospodářskou spolupráci, symbiózu, ale o parazitizmus. Je to ohromné hospodářské vykořisťování USA proti nim samotným.

Takto byly zřízeny továrny na elektronická zařízení, farmaceutika, chemický průmysl, prostředky pro domácnost atd., všechny výrobky, které by mohly být produkovány v USA. Zatímco Izrael vydělává na těchto výrobcích získaných systémem „Pomoc Izraeli“, američtí dělníci musí často stát fronty jako nezaměstnaní. Výrobky válečného průmyslu dosáhly takových rozměrů, že se staly hlavním vývozním zbožím Izraele. Tato „země plodící válku“ je ale líčena jako jediná bariéra proti pronikání komunismu na Blízký východ, přičemž vojenská zařízení a zbraně prodává komukoli, kdo má peníze, bez ohledu zda jde o diktatury fašistické či komunistické.

Izrael nadto prodává nejen zbraně, které sám vyrobí, ale prodává i americké zbraně poskytnuté Izraeli jako pomoc.

Bylo nepochybně dokázáno, že mnoho zbraní užívaných sovětskou armádou v Afghánistánu mělo označení „Made in USA“ a původně bylo dodáno do Izraele, stejně tak jako mnoho zbraní užívaných kubánskými vojsky v Angole mělo totéž označení a rovněž bylo dodáno do Izraele. Takových a podobných případů jsou desítky. Dokazuje to stálou trvalost paktu New York-Moskva-Tel Aviv při rozšiřování komunismu po světě a že v rámci tohoto záměru existuje přesná dělba práce pro všechny tři účastníky. Je ironií, že Spojené státy ve svém neustálém boji s komunismem vyrábí a přes Izrael dodávají zbraně komunistickým silám po celém světě.

RASOVÁ POLITIKA V IZRAELI

Zmínil jsem se již o svých potížích, které začaly, když jsem se oženil jako aškenázský Žid se sefardskou Židovkou z Iráku. Protisefardská politika vykonávaná v praxi aškenázi je státní, oficiální politikou. Tento rasismus proniká hluboko do nitra vnitropolitického života Izraele a ostře rozděluje celou židovskou populaci.

Jednoho dne jsem přišel do telavivské kavárny, kde bylo dost obsazeno. Sedl jsem si na jediné volné místo, kde u stolu sedělo několik sefardských Židů z Maroka. Zjistili, že se teprve učím hebrejsky, a tak jsme společně strávili čas opravováním mojí chybné konverzace. Náhle vstoupil do kavárny modrooký, nacistický typ policisty. Přistoupil ke mně a rozkázal: „Okamžitě vypadněte od těch Koošim...“ V hebrejštině znamená Koošim totéž co negr.

„Jistě, ale jen co to dojm“, odpověděl jsem zdvořile. Policista vytáhl služební revolver a dodal: „Vypadněte hned...!“ Raději ho poslechněte, zašeptal mi majitel kavárny, který se tu náhle objevil. Zvedl jsem se k odchodu. Policista stojící blízko mně namířil svůj revolver k mé hlavě a nařizoval: „Ihned hoďte ty vaše koláče a kávu na zem“.

Se zbraní namířenou na můj spánek jsem přestal mluvit, hodil jsem hrnek s kávou a koláči na zem... Zdálo se, že se tím uspokojil a jen krátce dodal: „Vypadněte odtud a nikdy se tu neobjevujte...“

Tímto drastickým způsobem se v Izraeli naučíte, že jsou místa, kam nesmíte chodit. Je to apartheid s tím rozdílem, že není žádných nápisů, označení ani varování předem. Později jsem se dozvěděl, že jsem měl velké štěstí. Pokud by si policista přál, mohl mě nechat uvěznit, mohl by mě dokonce i zastřelit, neboť neurčitě izraelské zákony to připouští.

V civilizovaných zemích si lze na policejní brutalitu stěžovat a mít jistotu, že věc bude přešetřena. V Izraeli nic podobného neexistuje, vojensko-policejní činitelé jsou absolutní páni. Pokud by si snad skutečně někdo stěžoval, poučí jej tím způsobem, že dostane strašlivý výprask.

Vedle nemožnosti získat slušný byt a zaměstnání, protože jsem se oženil se sefardskou Židovkou, stal jsem se všeobecně objektem neustálých rasových urážek. Byl jsem dokonce i několikrát fyzicky napaden. I jiný americký aškenázský Žid, který se rovněž oženil se sefardkou, získal naprosto stejné zkušenosti jako já. Protože sefardi jsou obětí

rasistických praktik, nenávisť proti evropským aškenázským Židům jde tak daleko, že jsem z úst sefarda slyšel: „Hitler vás bastardy měl pobít všechny a ne jen hrstku“ I toto jsem si musel vyslechnout.

Je to život, ve kterém člověk začíná pochybovat sám o sobě, hledá, co je na něm zločinného. Narodil jsem se v USA, chodil do škol, pracoval jsem po celých Spojených státech a sloužil dva roky v americké armádě. Ani jedenkrát jsem nebyl pronásledován či vystaven rasistickým nárázkám proto, že jsem Žid. Je ironické, že teprve v Izraeli, v tzv. ráji všech Židů jsem jako Žid poznal, co je to rasismus.

Většina aškenázských Židů v USA nemá ponětí o rasismu v Izraeli, dokonce ani ti ne, kteří Izrael navštívili, protože byli pečlivě stráženi, aby se nestali svědky rasových incidentů. Naopak sefardí v USA tuto pravdu znají, a proto je mezi Židy odcházejícími do Izraele nikdy nenalezneme.

Z toho mála, co zatím bylo napsáno, vyplývá, že jen málo Židů je náboženských judaistů, většinou to jsou ateisté nebo sekulární humanisté, což je rovněž bezbožné náboženství. Takže líčení Židů jako náboženského lidu, který hledí k Izraeli jako k zemi naplňovaného biblického prorocství, je nesmysl a falešný mýtus. Rasové dělení na sefardské a aškenázské Židy je toho rovněž dokladem.

Rasismus vládnuocí v Izraeli je jeden z důvodů, pro které Izrael dříve či později zničí sám sebe.

KOMUNISMUS V IZRAELI

Sionisty kontrolovaný světový tisk neustále přesvědčuje zejména Američany, že Izrael je jediná bariéra proti komunismu na Středním východě. Bylo by to jen směšné tvrzení, pokud by to nemělo tolik vážných důsledků pro situaci ve Spojených Státech.

Izrael je absolutní marxistická země smíšená s prvky fašismu. Mohla by být napsána celá kniha, ale v rámci těchto možností jen dodám 1) Izrael je jediná země na Středním východě, kde je oficiálně povolena činnost komunistické strany, a dokonce jsou tyto strany tři. Každá je určena pro jinou světovou oblast. Jedna pro východní Evropu, druhá pro západní, třetí pro zbytek světa. Jsou to naopak arabské země, kde je existence komunistických stran zakázána. Výjimku činí pouze severní Jemen, kde se komunisté ujali moci.

Některé arabské země nakupují vojenskou výzbroj od komunistických zemí, ale jen proto, že ji nemohou koupit v USA. Tím také jsou ovšem veškeré vztahy mezi Araby a Sověty vyčerpány. 2) SSSR dovoluje značnému množství Židů emigrovat do Izraele s podmínkou, že do Izraele skutečně půjdou a tito komunisticky orientovaní lidé jsou v Izraeli neobyčejně vítáni. Musím ale poznamenat, že když jsou sovětská Židé mimo SSSR, odcházejí raději do USA než do Izraele. Musí být také poznamenáno, že nejen stovky a tisíce, ale dokonce podle některých údajů již celý milion Židů Izrael opustil. Někteří z těchto Židů se raději vrátili do SSSR, než by žili dále v Izraeli. Život pro ně je v SSSR zřejmě přijatelnější než v Izraeli. 3) Nejmodernější vědecké technologie, které Izrael získává od Spojených států, bezohledně předává SSSR. Hlavní centrum, přes které vědecké informace procházejí a kde se přerozdělují, je izraelský Weizmanův institut v městě Rehovod asi 40 kilometrů do Tel Avivu. 4) Vedle oficiálně povolených

tří komunistických stran jsou i ostatní strany izraelského Knesetu marxistické. Nejméně jedna třetina poslanců Knesetu patří buď ke komunistům, k socialistům nebo jinak orientovaným marxistickým stranám.

Tvrzení, že Izrael je jediná bariéra proti komunismu na Středním východě je proto naprostá a neslychaná lež. Naopak je pravda, že to byly arabské země, které zastavily šíření komunismu v této oblasti. Izrael je sloup aliance (New York-Moskva-Tel Aviv), která je podstatou světového komunismu.

TERORISMUS A NÁSILÍ IZRAELE

V době konání 1. Sionistického kongresu v roce 1897 v Basileji, který rozhodl o zřízení židovského státu v Palestině, bylo v této zemi jen málo sefardských Židů, žijících v míru s rasově spřízněnými Araby.

Teprve po roce 1897 počali evropští aškenázští Židé přicházet do Palestiny a zakupovat zde zemi jak kde jen mohli. Přesto byla v roce 1920 v Palestině sotva 2 % Židů.

Když se v roce 1948 Izrael prohlásil státem, zvýšila se také invaze aškenázských Židů a stoupl i procento vlastněné půdy, stále to bylo ale méně než 6 % celkové výměry palestinské půdy.

Pro možnost usídlení rostoucího počtu Židů z Evropy bylo nutno zvětšit rozsah držené půdy, ale palestinští Arabové ji počali odmítat prodávat. Proto, aby získali více území od Palestinců, sáhli komunisticky orientovaní evropští aškenáziové k jedinému možnému způsobu – terorismu. Byl to princip kořisti, kterým se řídil Izrael až do války 1973, jako hlavní způsob získávání teritoria.

Prvním větším teroristickým aktem proti Palestincům bylo vyvraždění vesnice Deir Yassin. Během noci 9. dubna 1948 dvě teroristická komanda – Irgun a Stern – zmasakrovala v této vesnici přes 250 mužů, žen a dětí.

Menachan Begin, který tato komanda vedl do akce, pozdější ministerský předseda Izraele, k tomu jednou řekl: „Masakr byl zcela oprávněný, neboť bez „vítězství“ u Deir Yassin by nemohl Izrael vůbec vzniknout.“

Tento masakr totiž zapříčinil mezi Palestinci paniku s následným útekem z jejich domovů. Sionističtí teroristé projížděli vesnicemi s vozy opatřenými tlampači a na všech cestách a ulicích zastrášovali Palestince. Pokud prý sami okamžitě neodejdou ze svých vesnic, hrozí jim stejný soud jako obci Deir Yassin. I toto jejich jednání bylo důvodné, neboť přes masový útek Palestinců teror pokračoval:

- u Balad Aš-šejk vyvraždili dalších 60 Palestinců
- u Sa sa zavraždili 60 žen a dětí a zničili 20 domů
- u kláštera St. Simon v Jeruzalémě pobili všechny tam pracující Araby
- u Lyddy zmasakrovali dalších 250 Palestinců
- u mešity ve vsi Ed-Dawayimeh pobili přes 200 většinou starých lidí – u Kafr Kveuasem zabili 51 dělníků vracejících se z polí
- křesťanští obyvatelé městečka Kaba Biriim byli vyhnáni a městečko zničeno včetně kostela, místní hřbitov zcela zničen včetně 73 křížů.

Po několika měsících těchto a mnoha dalších akcích terorismu opustilo přes 300 tisíc křesťanů, muslimů a Palestinců své domovy, nebo bylo pobito skupinami příšlých Evropanů, komunisticky orientovaných Židů. Byli to ti samí marxističtí Židé, kteří se krátce na to stali vládnoucí třídou ve státě Izrael. Od samotného počátku až dodnes tito marxisticky orientovaní sionisté vládou Izraeli.

Od roku 1948 bylo sionistickými teroristy zničeno m.j. více než 350 křesťanských kostelů.

Zejména v tomto bodě chci varovat všechny věřící lidi v USA – křesťany, muslimy i Židy: Sionističtí Židé zahájili i v USA proces zničení všech náboženství. V Izraeli je tento proces skoro úplně vykonán.

LIKVIDACE OPOZICE

Sionisté nepotřebují nikoho, kdo by jim stál v cestě při uskutečňování jejich cílů. Během 2. světové války vedení sionistů v Německu spolupracovalo s nacisty při likvidaci nižších tříd Židů. Proto není nijak překvapující, že sionisté nechali potopit hned po skončení války loď Patria přivázející do Izraele 250 židovských přistěhovalců z Německa, přímých svědků jejich kolaborantství. Obávali se jich jako budoucí opozice sionismu. Z téhož důvodu byla rovněž potopena loď Struma přivázející 760 přistěhovalců z Německa.

Ale ani velké osobnosti světové politiky si nejsou jisty před sionistickým terorem a násilím. V roce 1948 ve snaze zprostředkovat mírové řešení v izraelsko-palestinské oblasti, vyslala OSN do Palestiny hraběte Folk Bernadotte, člena Mezinárodního červeného kříže ze Švédska. Hrabě Bernadotte předpokládal rovné rozdělení oblasti mezi Židy a Palestince. Pro sionisty bylo takové řešení nepřijatelné – požadovali všechnu zem nejen v Palestině, ale i mezi řekami Nílem a Eufratem. Drzým zostuzením diplomacie, spravedlnosti a obecné slušnosti byla likvidace tohoto zprostředkovatele. Byl zastřelen i se svým šoférem, když jeho vůz projížděl ulicemi Jeruzaléma.

Deset miliónů lidí bylo zavražděno v Rusku, když sionističtí bolševici, opření o stejně orientované nadnárodní bankéře, převzali moc v Rusku. Na Středním východě ti samí sionisté užívají stejnou taktiku; pro vyhnání Arabů z jejich domovů jich nespočet tisíc pobili a jejich domovy srovnali se zemí.

Vzniká otázka: mohou vůbec Arabové bojovat proti sionistickým bolševikům, kteří úplně ovládli Střední východ a nadto již ovládají i USA? Zvláště viditelné to je na všech stupních amerického politického života. Pokud sionisté převezmou moc v USA i fyzickou silnou zbraní, podobně jako na Středním východě, pak již jim nebude stát nic v cestě před úplnou vládou nad Amerikou.

PŘED POHROMOU IZRAELE

Ruský Žid Efraim Sevilla přišel do Izraele v roce 1971. Po pěti letech marného života jej, tak jako ostatní, opět opustil. Ve své knize „Sbohem, Izraeli“ Sevilla v roce 1975 předpovídá, že Izrael těžko může existovat ještě více než 10 let.

Existence Izraele se může táhnout déle než k roku 1985, se Sevillou je však možno souhlasit v tom, že osud Izraele je zpečetěn. Izraelská marxistická politika válek a agresí spolu s rasismem dovedla tuto zemi k pohromě.

Zkorumpovaní izraelsští předáci a další Židé participující na moci byli již obviněni ze zpronevěry ohromných částek z peněz amerických daňových poplatníků a židovských dárců, a v předzvěsti izraelského zhroutilí ukládají tyto peníze na zahraniční účty.

Musíme mít stále na vědomí, že svobodné země světa se pro politiku Izraele otočily vůči němu a rovněž proti USA, které Izrael podporují. To vážně poškozuje nejen Izrael, ale zvláště USA: Pokud by Izrael, tak jak existuje nyní, jednoduše nebyl, celý svět by se stal klidnějším a lepším. Bohužel – aliance New York-Moskva-Tel Aviv ovšem nedopustí, aby Izrael zmizel. Pokud by Izraeli hrozila blízkost zániku, přijme aliance jednu nebo druhou z následujících taktických variant:

1. Izrael může spustit ohromnou válku na celém Středním východě, tak gigantickou, že jí sám nebude schopen vyhrát. Pak New York jako sloup trialliance New York-Moskva-Tel Aviv použije svůj vliv na vládu Spojených států a vyšle americká vojska na pomoc Izraeli.

Můžeme rovněž očekávat, že Moskva jako další sloup trialliance se rovněž vojensky spolu zúčastní. Jako obvykle se však bude držet spíše zpět a nechá oslabovat USA samotné v boji na straně Izraele proti Arabům.

V určitém momentu této války, kdy americké síly budou již plně angažovány a Amerika občansky demoralizována, sionističtí nadnárodní bankéři provedou svojí akci. Jsou důkazy, že tito bankéři vlastní akcie „A“ třídy americké federální finanční rezervy Americké centrální banky. Tato mocenská pozice jim umožní vyvolat úplné ekonomické zhroutilí USA – jak částečně již učinili dříve, v roce 1929, kdy vyvolali záměrně krach akcií na americké burze s následnou hroznou ekonomickou depresí, která ve 30. letech postihla celý svět.

Protože monetární systém, jak je nyní užíván v USA, není podložen zlatem, stříbrem ani jinou hodnotou, papírové dolary a cínové mince se stanou rázem bezcennými.

V následujícím stavu naprostého zmatku, v úsilí získat nejnütnější potraviny a další nezbytnosti potřebné k životu, budou Američané akceptovat „Novou státní ústavu“, která je již napsána a připravena k vyhlášení. Tak se americký lid dostane pod diktát jedné všesvětové vlády řízené nadnárodními židovskými bankéři a sionistickými bolševiky.

Jaký vezme válka na Středním východě směr a průběh, ví kromě trialliance New York-Moskva-Tel Aviv už jen Bůh. Až bude po všem, budou nejvíce poškozeni: americký lid, arabský lid a ta část Židů, která je pro svobodu a spravedlnost. Až bude po všem, nejvíce získají: nadnárodní bankéři a sionističtí bolševici.

Možný průběh událostí podle této první varianty má již vzor v historických událostech, ke kterým se musíme stručně vrátit. Ve 20. století jsou Arabové a islámské země nejdůslednějšími odpůrci komunismu, který v jejich podrobení nedosáhl zatím výraznějšího úspěchu. Ovšem v 19. století, ještě za života Karla Marxe, byly stejně nepodrobitelné a resistantní východoevropské země včetně Balkánu. Samotný K. Marx jim proto vyhlásil úplné vyhubení, genocidu. Sionisticko-bolševická základna v New Yorku

pracovala k tomuto cíli po celé 19. století politicky a ekonomicky. Vyvoláním bolševické revoluce v Rusku za podpory sionistických bankéřů v New Yorku začala fáze teroristického násilí.

Od roku 1917 bylo vyvražďeno nejméně 60 miliónů lidí, než se podařila úplná okupace východoevropských zemí sionistickými bolševiky a zavedení režimu obdobného tomu v Izraeli, včetně občanské demoralizace, zločinnosti, šíření násilí a vyvolávání válek. I v těchto zemích žijících tradičním mírovým způsobem, obdobně jako žili palestínští Arabové a místní Židé v Palestině, vznikla okupační vláda aškenázských Židů, kteří se oklikou vrátili, aby s pomocí své základny v New Yorku uskutečnili cíle, které díky carským represím v 19. století nemohli provést již tehdy.

Po vytvoření druhého sloupu trialliance v roce 1917 (Moskva) byl po genocidním tažení obou socialismů vytvořen sloup třetí, v roce 1948 – Tel Aviv. Tím se přeložily události na Střední východ, kde sionisté hodlají opakovat systém vyzkoušený ve východní Evropě.

Jestliže sionisté vyvolali první i druhou světovou válku pro realizaci svých evropských cílů, pak mohou v rámci genocidy, kterou Karel Marx naplánoval pro nepoddajné národy, vyvolat grandiózní válku i na Středním východě s cílem zničení Arabů a islámských národů. Stejně tak mohou pro tento cíl zopakovat i krach financí z roku 1929.

2. Druhá taktika, kterou může aliance při hrozícím zániku Izraele zaujmout, je zcela opačná. Předpokládá, že američtí daňoví poplatníci řeknou: „Dost, konec, nezaplatím!“ V takovém případě Izrael válku nevyvolá, naopak zůstane stažen v pozadí. Zvyšující se finanční náklady na bankrotující Izrael by znamenaly provokativní zvýšení tlaku na trpělivost amerických poplatníků, kteří by mohli odmítnout platit absurdní sanaci zkrachovalého socialistického státu. Pokud by se tak stalo, potom se pohne Moskva jako člen aliance, aby zaplnila politicko-finanční vakuum akcí, která může mít i vojenský charakter.

V každém případě budou muset být neutralizovány Spojené státy, kde sionističtí nadnárodní bankéři vyvolají kolaps celé země jako v případě prvním, a uvedou zemi do chaosu. Jakou konkrétní akci ve vojenské poloze přijmou sionističtí bolševici proti arabským zemím, ví opět pouze aliance sama a Bůh. Je však vysoce pravděpodobné, že nejdříve uderí na ropné zdroje Arabů.

Z obou taktik vyplývá, že největší nebezpečí dnes hrozí Spojeným státům, kde se bude rozhodovat o vzniku možné světové války. Proto pro alianci New York-Moskva-Tel Aviv bude logické sledovat při plánování svých akcí jednu či druhou taktiku, ačkoli není vyloučeno, že nám přichystají nějaké další překvapení. Jaké, to vědí opět jen tito novodobí „bohové válek“.

Pro Američany vzniká aktuální otázka: jak můžeme v USA zastavit vládu aliance New York-Moskva-Tel Aviv?

SVOBODA NEBO OTROCTVÍ

Při rozhodování, co podniknout proti sionisticko-bolševickým akcím, musíme vzít v úvahu dva klíčové body:

1. Hlavním sloupem sionistického bolševismu je jeho základna v New Yorku. Z ní vyšla finanční a organizační útočná akce k provedení bolševické revoluce v Rusku. Ta pak dále umožnila ustavení druhého sloupu aliance, Moskvu.

Pokud by nebylo neustálé podpory komunistického režimu ze strany sionistických bolševiků v New Yorku, už dávno by tento režim přestal existovat. Mocenská síť sionistů, neviditelně rozestřená po celých Spojených státech, zaručuje, že oklamáný americký lid neustále platí a udržuje při životě od samého začátku krachující komunismus.

2. Komunismus by nevznikl a nebylo by ani většiny problémů, kterým musí čelit Američané, pokud by tisk a sdělovací prostředky plnily svoji funkci a informovaly americký lid o záměrech, cílech a řádění sionistů. Dříve než sionisté započali svojí podvratnou aktivitu v USA, zmocnili se všech rozhodujících novin a především zpravodajských agentur, které určují náplň zpráv téměř ve všech národních i mezinárodních tiskovinách. Tím, že kontrolovali a stále jako záklopka kontrolují všechny masové informační prostředky, jsou schopni zkeslit nebo zamlčet pravdu o svých podvratných akcích.

ŘEŠENÍ JE V PŘESVĚDČOVÁNÍ LIDÍ

V roce 1920 Henry Ford napsal: "Pokud by si americký lid uvědomil pravdu o skryté židovské klíče, bylo by řešení na světě." H. Ford tím chtěl říci i toto: "Pokud by americký lid byl poučován o pravdě, rozhodl by sám o druhu nezbytné akce k zastavení skrytého klanu bolševických Židů.

Povstalo již mnoho jednotlivců i skupin, kteří se snaží i s rizikem vlastního života informovat americký lid o sionistech a nebezpečí, které představují pro USA a všechny svobodné národy světa. Je to ale stále příliš málo a nepřináší to dostatečné výsledky. Proto je povinností každého, kdo toto nebezpečí chápe, aby klidně, ale energicky přesvědčoval ostatní. Zainteresoováni jsou zejména:

- průměrní Američané, kteří si přejí zachovat svému národu svobodu.
- Arabové, kteří musí odstranit bolestný trn na Středním východě,
- Lid porobených národů Evropy, který chce vyprostit svoje země zpod sionisticko-bolševického karabáče,
- afroameričané, jejichž původní země se dostaly do područí bolševických komunistů,
- čínští, vietnamští a další orientální Američané, jejichž země jsou ve stejné situaci jako národy Evropy.

Pokud každý z těchto národů bude bojovat proti stejnému nepříteli – sionistickým bolševikům – pak ze společného úsilí vzejde efektivnější výsledek. Sám osobně chci dodat, že tento boj proti sionistickým Židům vedu jako americký Žid, který varuje před otroctvím, uznává svobodu a spravedlnost, a proto bojuje proti alianci New York-Moskva-Tel Aviv, která chce celý svět podmanit a zničit.

BUDOUCNOST SVATÉ ZEMĚ

Ačkoli země dnes okupovaná Izraelem je správně označována jako Svatá země, musí křesťané, muslimové a protisionističtí Židé spolupracovat v úsilí o přetvoření Izraele na demilitarizovanou zemi pod mezinárodní kontrolou. Teprve potom bude slyšet v této zemi slovo Boží namísto dnešních válek, zločinů, drog a násilí.

VÝZVA K BOJI

Chtěl bych zdůraznit klíčový bod této studie. Američané vyloženě mrhají časem a mlátí prázdnou slámu, když hovoří o boji proti komunismu. Právě tak mrhají časem, když se věnují pouze vnitřním problémům USA. Nejdůležitější je nalézt hlavní jádro problému, který musí být definován. Tímto problémem a jádrem skutečného nebezpečí jsou sionističtí Židé, kteří operují ve všech oblastech života vždy z pozadí, v skrytu a v naprostém utajení. Obsah této studie vyvolá všude s určitostí prudkou reakci sionistických bolševiků. Jsem dobře obeznámen se všemi praktikami, které užíváte, moji židovští soukmenovci. Víím, že umlčíte a zlikvidujete každého, kdo se pokusí vynést na světlo vaše podvratné akce.

Pokud tak učiní křesťan, začnete křičet: to je antisemitismus, což není nic jiného než kouřová clona, kterou zakrýváte svoje akce, jež se mají odehrávat neviděny.

Pokud takové osvětlení vyjde od Žida, sáhnete k jiným praktikám:

- v první řadě budete tato obvinění ignorovat v naději, že se nedostanou do širší distribuční sítě.
- Pokud by tato obvinění získávala širší okruh lidí, pak začnete zesměšňovat jak moji osobu, tak i lidi, kteří se s těmito obviněními ztotožňují,
- Pokud nedosáhnete úspěchu, pokusíte se o zostouzení a vyvolání charakterové sebevraždy. Zapletete autora nebo další mluvčí do zničujícího skandálu, který bude vámi koncipován,
- Pokud žádná z těchto metod nebude úspěšná, sáhnete k fyzické likvidaci.

Nikdy se ale nepokusíte dokazovat, že tato obvinění jsou nepravdivá.

NÁRODNĚ VZDĚLÁVACÍ INSTUTUT

HLEDÁ SCHOPNÉ DOBROVOLNÉ

- PŘEKLADATELE • KOREKTORY • GRAFIKY
- LIDI NA PŘEPISOVÁNÍ A DIGITALIZACI TEXTŮ

INFORMACE NA DIRECTOR_NVI@BESTMAIL.US

Jack Bernstein
The Life of an American Jew in Racist Marxist Israel
Vydal: The Noontide Press
<http://www.noontidepress.com>
1985

Život amerického Žida v marxisticko-rasistickém Izraeli
samizdatové vydání:
Incognita, Wien, 2005